

JOHAN.

Nu, ik moet eerlijk bekennen dat ik er nog niet zoo op gelet heb... maar...

SUZE.

O, hoe is 't mogelijk! Heb je nu niet dadelijk gezien wat een beeldige witte jurk ze aan heeft!

JOHAN.

Neen... maar nu zie ik 't wel... ja Emma... m'n compliment hoor.

PAPA (*tegen Suze*).

Denk je nu dat de heeren dadelijk op al die tierelantijnen van jullie letten?

SUZE.

Nu, sommigen toch wel... neef Charles bijvoorbeeld.

PAPA.

Nou ja... Charles is ook al zoo'n echt stadsheertje geworden.

EMMA (*tegen Johan*).

De logé van Charles komt ook strakjes. Gisteren heb ik kennis met hem gemaakt. Jij kent hem immers al?

JOHAN.

Jawel. Niet zoo heel veel. Vroeger ontmoette ik hem meer... maar och, later loopt 't zoo uit elkaar. Zijn leven is zoo heel anders dan 't mijne. Ik ben een werkman... en hij leeft uitsluitend voor zijn plezier.

EMMA.

Voert hij dan niets uit?

JOHAN (*verontschuldigend*).

Neen, och, hij hoeft 't niet te doen, hij is heel rijk. (*Mevr. Althuisen op*).

Zesde Tooneel.

De vorigen. Tante ALTHUIZEN.

TANTE.

Zal ik maar zoo heel officieus binnenkomen, voordat 't officiëele feest begint? (*Ze komt den tuin in*).

EMMA en SUZE.

Zeker, zeker Tante... Wat lief van u om te willen ontvangen.

PAPA.

Ja Jeanne, gelukkig dat je me komt bijstaan in deze beproeving... ik zeg al tegen Emma, dat ik mijn tijd beter gebruiken kan.

TANTE.

Kom, ben je mal. Je boek zal toch wel afkomen. Je kan best een avondje of wat voor de meisjes opofferen. Ik feliciteer jullie allemaal nog wel hoor... U in de eerste plaats, meneer Holtz, en Em natuurlijk...

JOHAN (*buigt*).

O mevrouw... dank u zeer...

EMMA.

Ja ja... Papatje meent 't ook zoo kwaad niet, maar we hebben hem ook van zijn werk afgehaald, niet waar, arme goeie vader?

PAPA.

Ja, 't is wat moois... ik heb zeker in geen twaalf jaar zooveel menschen in mijn huis gehad.

TANTE.

En nu verzwaar ik 't aantal nog door mijn logé mee te brengen!

PAPA.

Och, een meer of minder...

SUZE.

Foei Papa! Wat is u nu toch onvriendelijk... wie weet wat een aardige man dat is...

TANTE (*tegen de anderen*).

Hoor me nu eens aan, dat kleine ding! Nu laat haar maar oppassen voor meneer Paul (*achter haar hand fluisterend*). L'enfant chéri des dames!

SUZE (*verrukt*).

Heet-ie Paul?

TANTE.

Ja, Paul van Oudendael. Vind je 't een mooie naam? (*tegen de anderen*). En hij is lang niet onknap ook, hoor! (*hardop weer*). Maar een beeldig kind dat 't was! Ik heb een portretje van hem gezien toen hij zes was... daar zie je 'm met lange krullen en in een fluweelen pakje... beeldrig. O zijn mama verwende hem al zoo, en later hebben alle andere dames hem al even erg bedorven! (*schertsend*). En zoo'n wolf komt hier nou in onze vredige schaapskooi!

JOHAN (*tegen Emma*).

Nou, hier in huis zal hij geen kwaad stichten! Van zoo'n bakvischje zal hij zeker niet veel notitie nemen!

EMMA.

Wat komt hij eigenlijk hier doen?

TANTE (*nu hardop*).

Dat weet ik ook niet; maar ik vermoed zoo iets van een historietje... petite histoire d'amour of zoo... (*Suze luistert met alle aandacht*). Ik weet 't niet. Hij kan soms zoo stil zitten peinzen... zoo iets erg interessants heeft hij dan.

SUZE (*zachtjes probeerende hoe de naam klinkt*).

Paul... Paul...